

PIETA PENTRU PAPA

IULIAN ȘERBAN

În fața capodoperei lui Michelangelo se așază turcește pe jos, împreună mâinile la piept exact ca fetița de pe ciocolatele făcute pentru a bucura gurile copiilor. Pentru ea, sculptura aia minunată nu semnifică îndurare, jale sau milă. Pentru ea, era legătura cu cel ajuns acum dincolo, poarta dintre lumea muritorilor și veșnicia nemărginită. Acolo rostea în fiecare an o *Pieta pentru Papa*, vorbind cu cel pe care îl considera tatăl ei.

Ridică ochii spre marmură:

- Tatăl meu adevărat care acum ești în ceruri, simțescă-se numele tău, Jorge...

IULIAN ȘERBAN - Pieta pentru Papa

IULIAN ȘERBAN

Pieta pentru Papa

Un bătrân și o orfană. Un credincios și o atee.
Un Papă și o româncă.

Jorge și Monica

IULIAN ȘERBAN - Pieta

Pentru Raluca...

**Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României**

ȘERBAN, IULIAN

**Pieta pentru Papa/ Iulian
Șerban.**

ISBN: 978-973-116-638-4

Apărut 2019

Iași – România

CAPITOLUL I

Jorge

Jorge este în costum lejer de primăvară, cu cămașă albă, dar cu pantaloni negri, bucuros că poate hoinări pe cheiul Tibrului, pe lângă mesele cafenelelor înșiruite aproape de apă. Îi place mai ales una pentru că acolo este o pianină la care din când în când mai cânta câte un client. Savura mult sonatele cântate stângaci de începători, așezați cu emoția celui care dă un adevărat recital. Uneori veneau și profesioniști acolo, dar interpre-

tarea lor era supărător de perfectă.

Se așează la o masă și este recunoscut imediat de patron, venit repede să-i aducă acel capucino special, care îi făcea celebră cafeaua. Era secretul cel mai sfânt al locului, neîmpărtășit nimănui. Nici chiar clienților fideli.

- Giacomo, sper să-mi spui ce ingredient pui în cafeaua ta înaintea ca eu să ajung pe veșnicele plaiuri ale eternității.

- Atunci veți avea mult de așteptat, sfinte...

Gazda se oprește brusc cu

mâna pe gură la vederea degetului ridicat brusc de client.

- Jorge! continuă apoi cu o ușoară plecăciune. Iertare...

- Ar trebui să nu te iert, Giacomo! Uiți de prea multe ori că suntem prieteni. Și îți sunt client fidel de câțiva ani.

- Dacă Roma ar ști ce client am! Ce spun eu, dacă lumea întreagă ar ști cine vine la mine să bea capucino joi după masă!

- Este suficient că știi tu, prietene. Mulțumesc pentru licoarea ta dumnezeiască.

Patronul se retrage discret,

știind când să lase clientul în lumea lui. Terasa cafenelei are doar câteva mese și numai două sunt ocupate. În celălalt capăt, doi bărbați solizi cu ochelari de soare stau tăcuți cu două pahare de limonadă în față. La pian cântă o femeie tânără într-un tricou alb cu niște litere roșii imprimate pe piept și purtând pantaloni subțiri până la gleznelor goale. Pantofii albi de pânză se văd agitându-se pe pedale atunci când prelungește acordurile.

Jorge ia o gură din cafeaua din față, plescăind fericit. Nu-i fier-

binte și are un gust în care se amestecă amarul din cacao și dulcele din lapte. Dar mai are ceva, nici iute, nici sărat, nici acru. Renunță să se mai gândească la ingredientul ascuns și închide ochii să asculte muzica pianului. Este plăcerea lui să recunoască piesa cântată și să identifice compozitorul. Pregătirea lui muzicală nu-i perfectă, dar are cunoștințe temeinice de muzică clasică. Ascultă încordat și simte la început acorduri dure ca în Beethoven, frânte repede în tânguiri ca în nocturnele lui Chopin. Iar Beethoven, apoi

giumbușlucuri ca cel din sonatele lui Mozart. Și parcă intra și forța lui Wagner la un moment dat. Când vede că fata terminase, își scoate pe ascuns telefonul și îl pune pe înregistrare, sperând că recitalul va continua. Va trebui să asculte de mai multe ori piesa cântată pentru a o putea recunoaște. Se mai întâmplase să nu recunoască de prima dată fragmentul și autorul, dar după câteva ascultări o identifica.

Femeia începuse de ceva timp altă piesă și acordurile se derulau la fel de amestecat, dar cu

o linie melodică foarte fermă. Jorge ascultă fermecat și privește o clipă la doi bătrâni care se așezaseră la masa din spatele lui. *Sunt mai în vârstă decât mine!* gândește cu satisfacție. Imediat, clatină din cap, rușinat în sinea lui de încordarea din pantaloni. *Ce face apropierea unei femei din gândurile unui bărbat!* meditează apoi. Se uită mai atent la femeia de la pian. Deși blondă, nu este o frumusețe, dar are ochi mari și o frunte înaltă. Nasul cu nările groase și ușor cârn, buze cam subțiri și sâni mici. Are însă mâini cu

degete lungi și pare a fi de o statură peste medie.

Jorge tresare când femeia se oprește brusc din cântat și sare spre masa alăturată. Unul din bătrâni căzuse de pe scaun. Se ridică și el, uitându-se la fața celui căzut. Are ochii pierduți și buzele se mișcă ca la peștii aruncați pe uscat. Strigă la cei doi bărbați de la masa îndepărtată:

- Chemați repede ambulanța!

Blonda îl așezase pe leșinat cu fața în sus și îi făcea respirație gură la gură. Deodată sare cu palmele în pieptul muribund,

apăsând cu îndârjire de câteva ori. Și iar respirație gură la gură. Se vede că se pricepe și că nu este pentru prima dată când face manevrele de resuscitare.

- Ai nevoie de ajutor? o întreabă Jorge timid.

- Ridicați-i picioarele, domnule.

Preotul se apleacă greu și apucă picioarele subțirele, ridicându-le încet. Imediat, Giacomo apare lângă el și i le ia din mână.

- Părinte, lasă-mă pe mine!

Jorge se dă deoparte, rămâ-

nând stingher, cu mâinile cău-
tând crucea de la piept.

- Poate ar fi bine să-i dau ul-
tima împărtășanie? întrebă cu
glas tremurat.

Primește o privire scurtă, dar
aprigă.

- Mai ai răbdare, părinte! bom-
băne femeia. Poate mai trăiește
și îl pierzi de mușteriu, adaugă
gâfâind.

Jorge face o cruce mare, ui-
tându-se la Giacomo și acesta
încuviințează din cap. Scoate
din buzunarul pantalonilor gule-
rul catolic și îl pune repede la
gât. Mâinile sunt împreunate,

pregătite pentru rugăciunea morților.

- Solomon este evreu! spune deodată celălalt bătrân rămas stingher la masă și privind înspăimântat la cel torturat de femeie.

- Ah! exclamă Jorge. Iertare...

Face un pas înapoi și își scoate gulerul alb de la gât. Ascunde crucea în sân și cu cealaltă mână scoate o kipa albă, cu steaua lui David brodată pe mijloc. Și-o pune pe cap și începe un cântec domol. Bătrânul de la masă se ridică greoi și începe și el să cânte înfundat.

Giacomo holbează ochii mari, fiind aproape să scape picioarele ținute în mâini. Femeia continua îndârjită manevrele de resuscitare, deși paloarea bătrânului întins pe jos se accentua.

În stradă, apare o ambulanță cu luminile aprinse, urmată imediat de o limuzină neagră. Doi ambulanțieri năvălesc printre mese, răsturnând câteva scaune. Jorge se oprește din cântat și face semn la cei doi bărbați solizi din spatele lui să mute mesele. Pe cărarea eliberată, galopează un alt ambulanțier cu o targă pliată. O desface repede și

muribundul înfășurat în firele aparatelor montate pe corpul lui este dus imediat în ambulanță.

- Este în stop cardio-respirator de zece minute și midriază fixă de cinci! apucă să spună femeia în urma tărgii.

Ambulanța demarează în forță, cu luminile și sirenele răscolind aerul. Jorge face un semn scurt la cei doi bărbați cu ochelari de soare care îl urmăreau ca o umbră și aceștia se retrag din spatele său. Se îndreaptă spre femeia în tricou alb care venise spre pian să-și ia geanta aruncată pe jos, lângă pedale.

- Domnișoară, vreau să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut. Dumnezeu iubește oamenii care ajută oameni.

- Dumnezeu putea să..., începe năvalnic femeia, apoi se oprește. Iartă-mă, părinte! continuă apoi cu glas reținut. Nu sunt credincioasă și nu cred în vreo divinitate. Cu atât mai puțin când moare un pacient sub mâinile mele.

- Lucrați la spitalul Fatebenefratelli? citește preotul pe tricoul femeii.

- Sunt asistentă medicală.

- De când cântați la pian?
schimbă Jorge vorba deodată.

Femeia se uită lung la bărbatul din fața ei. Este prea bătrân pentru a crede că omul are vreun interes masculin.

- De la cinci ani. În casa în care am crescut era un pian vechi la care nu cânta nimeni. Am învățat singură.

- Cântați minunat. Ca un profesionist. Nu am reușit să recunosc partiturile auzite adineaori. Cine este compozitorul interpretat de dumneavoastră? Ce piese ați cântat?

- Nu ați fi putut. Sunt compozițiile mele, pleacă ochii femeia. V-au plăcut? ridică privirea, cerșind parcă o apreciere.

- Da! răspunde neutru Jorge, cu fața imobilă.

Surâsul femeii pierde înaintea de a începe. Înșfacă geanta de sub pian și se întoarce să plece.

- Iartă-mă, părinte, trebuie să mă întorc la spital. Sunt în tură de noapte.

- Dumnezeu fie cu tine! o binecuvântează Jorge.

- Mai bine ar fi cu bolnavii mei! a strecurat femeia ultimele

cuvinte fugind în stradă și îndepărtându-se repede.

Preotul așteaptă un timp, apoi face un semn și șoptește ceva la urechea unuia dintre cei doi bărbați cu ochelari de soare. Acesta se îndepărtează grăbit, iar celălalt face un semn spre stradă.

- Mergem, încuviințează Jorge.

Se îndreaptă amândoi spre limuzina care aștepta într-un colț. Mașina neagră pornește în trombă, dar fără sirene sau lumini.

- La Santa Marta! ordonă preotul.

Se relaxează pe spate pe ban-

cheta mare, întinzându-și cu grijă picioarele. Artroza de la genunchiul drept îl sâcâia întotdeauna după ce stătea prea mult în picioare. Dacă mergea sau dacă stătea așezat cu picioarele întinse era bine, dar când era nevoit să rămână nemișcat zeci de minute cu veștmintele grele pe el, durerea îi ataca genunchiul. Doctorul îi spusese că nu are ce să-i facă și că trebuie să se păzească singur de verticale nemișcate, chiar și de îngenunchieri prea dese.

- Ați trecut de șaptezeci de ani. Genunchiul drept a trecut însă

de nouăzeci, dăduse medicul din cap.

- Dar sufletul nu vrea să treacă de cincizeci! replicase el.

- Eu sunt specialist la trupuri, la suflete nu mă pricep. Dar dacă vreți, vă pot recomanda un specialist, a râs medicul.

Jorge intră în holul mare al palatului și este întâmpinat de secretarul personal, un tinerel cu ochelari. Un tip subțire, cu dimia cafenie a ordinului franciscanilor fluturându-i pe corp la fiecare mișcare deși legată strâns de cordonul alb cu trei noduri. Părul îi este tuns cu gri-

jă în formă de aureolă, dar în mijlocul ei, firele se încăpățânau să crească des.

- În jumătate de oră... începe acesta precipitat, oprindu-se însă brusc la semnul superiorului care continuă să meargă cu pas forțat. Consiliul episcopilor..., încearcă din nou secretarul.

- Nici conclavul cardinalilor nu are putere peste nevoile trupului, Ricardo. Așteaptă! spune Jorge intrând repede în apartamentul său și năvălind în baie.

Cafeaua lui Giacomo își făcea efectul. Stă încordat câteva minute pe tronul pământesc, sufe-

rind în tăcere. Nici rugăciunile multe, nici știința medicilor nu dovediseră durerea hemoroizilor. Se ridică apoi ușurat și intră repede sub apa caldă a ploii dușului. Murmură câteva acorduri din muzica pianului ascultat la cafenea, uimit că le reținuse. Iese după nici un sfert de oră din baie, îmbrăcat într-un halat alb și își caută papucii de lângă pat.

- Cinci minute lasă-mă să stau, spune lăsându-se moale pe fotoliul uriaș de lângă pat.

Secretarul vrea să se retragă, dar se oprește la vocea blândă.

- Am zis că vreau să stau cinci minute, dar pot vorbi.

- Consiliul episcopatelor din Europa centrală începe peste un sfert de oră în sala mare, spune precipitat franciscanul.

- Spune-mi, Ricardo, neluând în seamă vorbele celuilalt, știu că sponsorizăm tinere talente ale Conservatorului din Roma. Sunt și pianiști?

- Este un tânăr pe care chiar sfinția voastră l-a descoperit acum doi ani. Îi plătim o bursă generoasă care acoperă studiile și găzduirea în căminele facul-

tății.

- Tontoni? își răscolește Jorge amintirile. Alfonso Tontoni?

- Alberto Tontoni. Ultimele rapoarte ale profesorilor sunt elogioase. Se pare că este foarte talentat, spune tinerelul uitându-se nerăbdător la ceas și ridicând o pereche de pantaloni albi.

- Bine, băiete, oftează Jorge. Să înceapă chinul hainelor.

Franciscanul așteaptă umil ca celălalt să se îmbrace, apoi fuge repede la ușă, deschizând-o larg. Ies amândoi în camera alăturată, unde un cardinal îmbrăcat în

sutană roșie ține solemn o pernă
mare de catifea pe care se află
mitra papală.